Вистински—а, о,—и (чт) в. истински. Троемски християни не вѣрувать вистински Господа. М. 31. 2) свѧщний, свѧщенский. Ал е тиле от вистинско, ал е тиле на страхота? М. 137.

Висѧ и—сѧ гл. цр. 1) окачен на нѣщо и проточен надолу без да досѣгам до ~~то~~ землята. Всѣка крушка от (за) опашката си виси. Всѣка овца за краката си (за баджакът) си виси. посл. Да би се яло не би висѣло. посл. Окачени и притиснати на една акилакъ, тѣ висѣхѫ тамо и през нощта, неварвени от никого, и кучета от турскитѣ тамо близкии гробища бѣхѫ им изели краката до колѣнѣтѣ. Кралев зет на кол висит, ездит неяут. Мкд. 530. Гат. тушку. 2) стои над нас. Виси над главата ми. Облак що виси над земя, без да я ороси. Д. вър. П. 5. 3) Стоѭ ~~цѣл~~ нѣйдѣ много врѣме или често посѣщавам нѣкое мѣсто. Все на прозорците виси. Цѣл ден виси та стои празди. Като иде на вода че стои тамо на чешмата та виси по цѣл сахат. 4) Виси на конец, малко иска додѣ се свърши, сбѫдне нѣщо, скоро ще стане. 5) висѧ, надвесѧм се, надвѣсѧм се над нѣщо. Не виси над огнища. Дърветата навѣсили над рѫката, висѧт над водѫта. 6) увѣсѧм се, обесувам, обесен все там виси. Обесен виси. Уловил се о дървото с краката си та виси на долу с главата. 7) Зависи. Всичкий имот ми ичк от овцѣтѣ виси. Л. 2/1869. р. 178.

Висѣвам. в. висвам.

Висък, вж. врисък, в. ржанье, цвилянье. Полай ми вече негов шарен кон, со виском на ступан прикажува. М. 143.

Висо (его) Висю, виси, клячу клачи, хрупа клячу хвана висю? Гат. Саждитѣ и искрата. Ч. 122.

Витежкиня (та) от витез—юнак, юнакиня витяг героиня. Огласява се абие на всѫкадѣ разнем глас, че се е показала необикновена витежкиня. I. 212.

Вител (чт) 1) дръвце, дървено орѫдие с което прѣдѫкват прежда. Да прѣде на хурка, вител и на рѫка разни прежди. 2) чарк за прѣдѫкванье. 3) в. витло на воденица.

Витица, (та)—ци (тѣ) в. витка. Дребни конци от челото потеглени към ушитѣ да поддържат космитѣ да не падат по образът. Свѣтна мома като ясно слънце, редици го от злато плетени, витици го от сребро виски. Ч. 340.

1/ Вистина нар. в. въистина, наистина

Висулка (та) 1) нѣщо което виси в. рус. висюлька) 2) ~~ш~~ шушулка, помръзнали капки

Висяк (чт) висок един ~~си~~ хълм и нататък от Ескиджума към Шумен. Турски фишек.

(Вит, в. Вит)

Вит и вита, названье на рѣка. Започва в кѫдѣ ~~т~~ Тетевен, минува край Плѣвен. влива се в Дунав.

Висѣлица (та) в. бѣсилка, дераджи.

Витек (чт) от витез, витяк: Бива силун като самувила, со витек да се бори, борба го надборе. D. S. 10. Срв. Газилер. Тк. 41.

Витен, —на, —но, —и (чт) тоже що вит: Илен плива по море, рогови му сѫ витени. В. 219.

24